

[Søren Olesen.]

jeg mener — uden at komme ind på nogen som helst moralske betragtninger — at mødrehjælpsinstitutionen skal yde al den hjælp og vejledning, den er i stand til at yde, og støtte kvinden på alle måder.

Derimod kunne jeg måske have nogen betænkelighed ved, at mødrehjælpen skal være med til at afgøre spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse. Det gælder jo om, at de kvinder, som henvender sig til en mødrehjælpsinstitution, kan komme med fuld tillid. Jeg er tilfreds med, at der står, at institutionen skal søge at fraråde en svangerskabsafbrydelse. Nu ved vi jo godt, at hvis et menneske, som er i vanskeligheder, skal kunne komme med fuld tillid, må det være sådan, at den, man kommer til, ikke på nogen måde skal optræde som dommer. Her er jeg bange for, at hvis de kvinder, der henvender sig med ønske om af en eller anden grund at få et svangerskab afbrudt og bestormer institutionen med bønner om at hjælpe dem dertil, synes, at der vises dem mangel på forståelse, vil de måske vende sig bort og mene, at de heller ikke kan få hjælp på anden måde. Det er kun en tvivl, jeg her fremdrager, fordi jeg synes, man skal være lidt varsom. Jeg tror nemlig, at hvis de kvinder, der henvender sig, får den opfattelse, at mødrehjælpsinstitutionen råder over deres skæbne eller i hvert fald har indflydelse på den, kan det måske gøre, at de ikke vil have fuld tillid, fordi de synes, at institutionen går imod dem og imod deres ønske. Men det er jo den slags ting, der vil kunne forhandles om, inden vi når til den endelige affattelse af lovforslaget.

Må jeg slutte med at sige angående den vejledning, som også private institutioner kan yde med hensyn til forebyggelse af svangerskab og seksualoplysning, at jeg mener, at når denne vejledning skal ydes med hjælp af det offentlige, er der også grund til at påse, at det bliver en virkelig oplysning, og at det ikke bliver sådan, at kredse, som måske arbejder for et løssluppet seksualliv, om jeg så må sige, kan komme med ind under bestemmelserne, så det får skær af at være oplysningsarbejde, de udfører. Det er naturligvis ikke det, der er hensigten med den hjælp, der skal ydes.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker samtlige ærede ordførere for deres indlæg i debatten om dette lovforslag. Jeg forstår, at der er visse problemer, som man ønsker drøftet i et udvalg, og det er jeg til tjeneste med. Jeg forstår også, at der er fremsat visse kritiske bemærkninger, men stort set synes jeg, jeg har lov til at sige, at samtlige ærede ordførere er fuldkommen indforstået med, at der her foreligger problemer, som vi må være med til at løse, og at det lovforslag, vi behandler nu, jo skal ses i forbindelse med det forslag, der blev drøftet for et øjeblik siden om en ny svangerskabslov.

Det ærede medlem fru Nina Andersen og det ærede medlem fru Erna Sørensen, og der var vist også et par andre ærede ordførere, omtalte det problem, der er børneførsorgen og mødrehjælpsorganisationerne imellem. Nu er det sådan, at jeg har fået en henvendelse fra Børneførsorgens Fællesråd, og denne henvendelse har jeg sendt til samtlige mødrehjælpsorganisationer rundt i landet for at høre, hvad de har at sige hertil, og det er klart, at i selvsamme øjeblik jeg får svarene, vil det eneste rigtige og rimelige for mig være, at jeg får en forhandling med både børnesagens medarbejdere og med mødrehjælpsens medarbejdere, således at vi kan diskutere problemerne. Så tror jeg også, at det vil lykkes os at nå frem til det, der er både børneførsorgens og mødrehjælpsens opgave: at skaffe de bedst mulige forhold for dem, man er sat til at hjælpe, mødrene og børnene.

Jeg gør opmærksom på, at den københavnske mødrehjælpsorganisation i „Børnesagens Tidende“ den 1. marts 1955 har svaret på børneførsorgens henvendelser, og at ærede medlemmer, hvis de ikke allerede er bekendt med, hvad mødrehjælpsorganisationen her i København har svaret, kan se svaret her. De vil da se, at de spørgsmål, der er børneførsorgen og mødrehjælpen imellem, ikke er anderledes, end at det vil være gør ligt, således som vi alle ønsker, at få arbejdet for mødrene og børnene ind i sådanne baner, at der ikke bliver noget, som eventuelt kan se ud som et stridsspørgsmål mellem de to organisationer.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen omtalte dels administrationsudgifterne og dels